

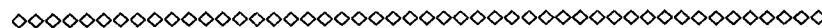

Annen rekke: Fru Kirsten Haave, fru Ågot Kleven, fru Karen Nilsen og fru Signe Falkanger. Første rekke: fru Gudrun Eriksen, fru Helga Nielsen, frk. Hjørdis Mørkved og fru Ruth Birkeland.

Arne Falkanger

fru Astri Mittet Angerman var drivfjæren til hun forlot byen i 1949. Tiden går uvegerlig videre og nye medlemmer kommer til, men ånden er stadig den samme. Hver 14. dag møtes damene til sying, ektemennene med bil transporterer symaskiner, og det er bare såvidt det blir tid til en kaffetår og smak på baksten som vertinnen trakterer med — det går jo på omgang.

Ved siden av den rent økonomiske betydning en slik innsats har for T.T., er det innlysende at damenes innsats i høy grad virker inspirerende på oss som sitter som ansvarlige ledere. Skal en holde dampen oppe, er det simpelthen uomgjengelig nødvendig med slike inspirasjonskilder. Derfor, T.T.-folk, sender vi en takk fra hjertet til fru Signe Falkanger, fru Ruth Birkeland, fru Gudrun Eriksen, fru Kirsten Haave, fru Ågot Kleven, fru Helga Nielsen, fru Karen Nilsen og frk. Hjørdis Mørkved.

«FANDENS DANSE SAL»

Av Gunnar Raabe

Noe av det morsomste en mann med fjelldilla kan tenke seg er vel å legge nye ruter i fjellet. Dette å vite at du og ingen annen har funnet en ny flott rute, at du og ingen annen har bestemt hvor tusener av turister i årene framover skal sette bena — det gir en tilfredsstillelse større enn noe annet. Og senere kan du aldri riktig gi slipp på denne ruta, den er på en måte en del av deg selv. De rutene du har lagt blir til slutt som en stor barneflokk, du husker dem alle sammen, og er alltid like spent på hvordan de ter seg og hvordan folk liker dem. Med passe mellomrom går du dem om igjen, frisker litt opp med rødmaling, og spør alle du møter hvordan de liker ruta.

Men ikke alle barna har hatt en like lett fødsel. Jeg tenker særlig på et av mine egne — ruta fra Skedbrokåtan til Ljøsnåvollen i Femundmarka. Den er et ledd i gjennomgangsruta Svukuriset—Rørosvegen, og derfor meget viktig. Skedbrokåtan ligger såvidt det er på andre siden av svenskegrensa, og dit gikk det fra før vardet sti fra Svukuriset. Men videre nordover, inn til Ljøsnåvollen i Norge? Det var altså oppgaven.

Nå er jo Femundmarka et villniss av de sjeldne. Make til ulendt terreng fins vel ikke på den østlige halvkule. Et sammensurium av eldgammel furuskog, dels i stående, dels i veltet tilstand — morenevoller i alle retninger, myrer og vann — og hva slags vann? Ikke slike vi er vant til i hvert fall. Som edderkopper strekker de lange smale ben i alle retninger, så en aldri vet når en er ferdig med et vann, og begynner på det neste. Et interessant terreng, det lar seg

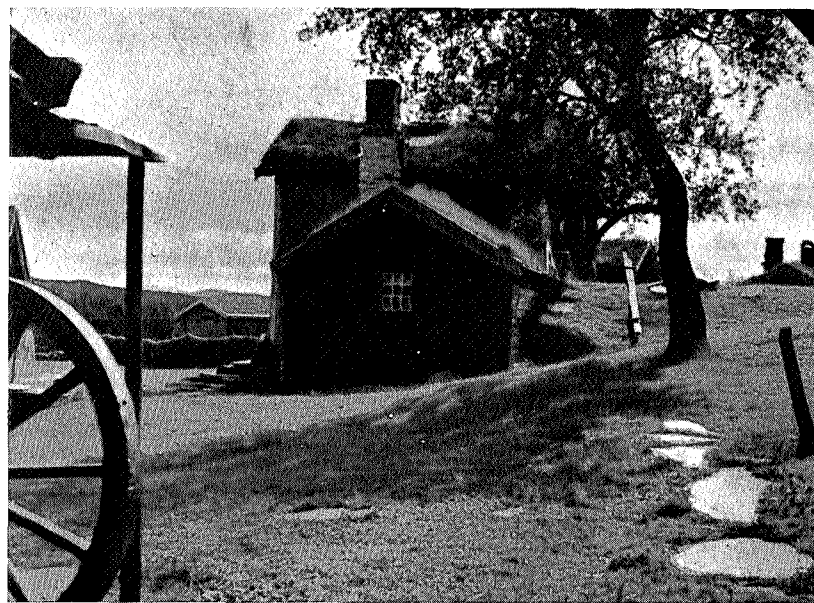
Femundsmarka.

Arne Falkanger

ikke nekte, men stakkars den som mister merkene, og forsøker å finne fram på egen hånd.

Det var nettopp det vi hadde tenkt å gjøre. På egen hånd finne en skikkelig lei nordover fra Skedbrokåtan. Men det skulle kanskje ikke bli så vanskelig allikevel, for på svenskekartet sto det merket av en sti nordover — «ej rösad men lämplig» — stod det. Det skulle greie seg. Og vel over Mugga fortalte det norske kartet Aursund at resten av ruta skulle være forholdsvis grei.

Nåvel! Etter en av de vanlige stemningsfulle overnattinger i Skedbrokåtan la vi i vei tidlig på morgenen — etter den «lämplige» stien — «ej rösad». Jo da, terrenget var ikke verst, men stien var øyensynlig dradd til et annet sted, hvor det kunne være bedre bruk for den. Trass i at vi brukte en tidsødende sikk-sakk kurs, så vi aldri snurten av den. Og så var det at vi møtte «fandens dansesal». Jeg har sett det uttrykket brukt om en del av Amundsens rute, da han oppdaget Sydpolen. Men Amundsen kan aldri ha vært i denne delen

Storelvevollen i Ridalen.

Arne Falkanger

av Femundmarka, ellers ville han ha skammet seg over å bruke dette uttrykket om noe annet sted. Noe så «olämplig» håper jeg jeg aldri får se maken til!

Terrenget besto vesentlig av småur, laget av rullesteiner. Tenk Dem alle de gamle brusteinene i Trondhjems gater gravet opp og strødd utover, og så det hele bevokset med vier og einer, så det var umulig å se hvor en satte foten! Farten gikk automatisk ned til 1 time pr. km. Opp og ned, opp og ned — den ene morenevollen etter den andre. Våre følelser for svensk fjellterreng og svenske fjellkart ble etterhvert svært ensidige. Å legge en turistrute her ville tydeligvis være det glade vanvidd. Det var slett ikke lett å orientere seg heller, etter det merkelige svenske kartet, som mangler høydekurver, bare et uforståelig rot av skraveringer i alle retninger.

Forresten — rett skal være rett. En gang ble jeg faktisk ledet i riktig retning av en ganske liten kolle, som aldri ville ha funnet nåde for en norsk karttegners øye. Den sto faktisk på svenskekartet. Den

Evavollen ved Aursunden.

Gunnar Raabe

var liten, det er så, men allikevel ganske iøynefallende. Det var tydeligvis det viktigste for svensken — og det var det viktigste for oss.

Omsider var vi fremme ved Store Muggsjøen, hvor en forfallen fiskebu ga oss ly for regnet — ja for jeg glemmer visst å fortelle at dette forferdelige kronglet ble passert med regnslag, som for hvert skritt satte seg fast i vieren. Og nå var alle sorger slukt, for nå skulle vi over grensa inn i Norge — og De vet, ingenting er som Norge!

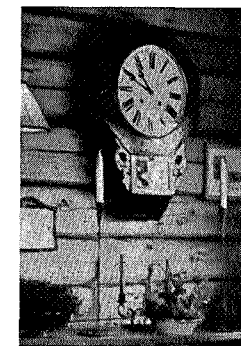
Men da begynte det for alvor. I tillegg til det grusomme terrenget, som ikke var et hår bedre på denne siden av grensa, kom en rekke myrer og småvann, som ikke sto på kartet. Nåvel — kartet var utgitt i 1887 — det burde vi ha lest oss til, så hadde vi ikke bommet så stygt da vi gjettet på at det var fra før syndfloden.

Vi oppgav snart å finne passende orienteringspunkter i terrenget, det ble å gå på kompasset med retning på et stort vann langt i øst. Men å holde den retningen! Gang på gang gjentok det samme seg: Først en høy morenerygg på tvers av marsjretningen, og så vel oppe på den en lang myr, med en gjørmete myrbekk som ikke lot seg

forsere — også på tvers av retningen naturligvis. Så ble det å ta en lang runde nordenom myra, og sørover igjen på andre siden, til vi igjen var inne i sikteretningen — hvoretter en nøyaktig gjentakelse fulgte. Vi sloss med myggen, til vi ikke gad løfte armene mere. Vi forbante hele Femundmarka, til vi ikke gad åpne munnen mere. Vi svettet og slet, til vi til slutt nesten ikke gad løfte bena mere.

Men selvoppholdelsesdriften er utrolig seiglivet, og etter — ja timetallet kan jeg ikke oppgi, for til slutt gad vi ikke se mere på klokka — nådde vi det store vannet, og undere over alle undere: En fin sandet sti videre fram til Ljøsnåvollen. — Tenk Dem så vår sinnstilstand da vi der fikk vite at denne stien kommer fra en jakt-hytte oppunder Skedbrofjellet. Vi hadde altså bare hatt å krysse grensa snarest mulig ved Skedbrokåtan, og i høyt lett lende ta ned til jakthytta. Resten går av seg selv.

Nåja — neste sommer var jeg der igjen, og gikk den motsatte veien. Resultatet er en av de vakreste og mest avvekslende fjellturer jeg kjenner. En god sti, forbi idylliske vann med herlige sandstrenger — pludrende bekker med feit ørret — glissen bjørkeskau og åpne fjellrygger — i det hele tatt en herlig tur. Nettopp nå har jeg fått høre at merkingen er litt dårlig over et kort stykke — desto bedre, så har jeg et påskudd til å gå turen om igjen til sommeren, med malingpøsen i hånden. Kanskje vi møtes der oppe?

Dette vegguret fikk T.T. i sommer av urmaker Adolphson Öregrund, Sverige, på betingelse av at det ble plasert på Nedalshytta. Det ble bragt ditopp av Arne og Finn Rønning. Sistnevnte hadde det med fra Sverige. T.T. er meget begeistret for gaven og bringer giveren sin takk også her i årboka.